

Хай щирый сміх
єднає всіх!

ПЕРЕЦЬ

ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА

БЕРЕЗЕНЬ
№ 4 2021
<https://www.perets.org.ua/>

1

2

V.Chmeriov-2021

НУ ЩОБ, ЗДАВАЛОСЯ, СЛОВА...

У Святому Письмі сказано, що спочатку було слово... А у житті кожного із нас спочатку був протяжний, з різними інтонаціями, звук а-а-а! Він був наповнений змістом і означав: хочу їсти, хочу спати, хочу щоб поміняли підгузники...

Першим словом кожного маляти було слово мама. Потім у важких життєвих ситуаціях усім безліч разів доводилось звертатись по допомогу, вслух чи подумки, до свого вічного оберєга: «Мамо рідненька!»

Часто вживаємо, з різними інтонаціями, і коротке ємке слово «О!» Приміром, отримали надбавку до пенсії – аж 13 гривень. Із вуст зривається радісне: «О!» Або, нардепи ухвалили закон про розпродаж українських чорноземів. І вже з глибини скорботної душі зринає ридання: «О, Боже!»

Поки примати спілкувалися лише за допомогою звуків і жестів, вони були мавпами. Як тільки промовили перші слова, стали homo sapiens. Первісні слова мали конкретний зміст: сонце – це сонце, вода – це вода, вогонь – це вогонь... У ході еволюції люди придумали багато слів, значення яких часто незрозуміле їм самим. Виникла потреба їх тлумачити. З'явився словник Володимира Даля і «Великий тлумачний словник сучасної української мови».

Поети надали знайомим словам нового звучання, яке музикою забриніло в душі. А політики використовують знайомі і незнайомі слова, спотворюючи їхній смисл, щоб напустити густого туману на свій електорат.

Древні греки ввели в обіг багато слів, які дали назву новим суспільним явищам. Зокрема, термін «демократія». Тепер це слово вживають всує, ліплять до чого завгодно, що з грецьким змістом не має нічого спільного. «О, демократ! О, демократ! Яке ти слово зіпсував» - у розпачі вигукнув один поет.

Чудернацькішими за звуки і слова бувають словосполучення. Тільки прислухайтесь до промов кандидатів у президенти і депутати, політиків і чиновників. Улюблені фрази: робимо все можливе, зробимо все можливе... Гучний дзвін порожньої бочки!

У Раді і на олігархічних телеканалах ідуть перманентні політичні спектаклі. Слова, слова, слова... А в суфлерських будках сидять «стратегічні партнери», МВФ, сороси і соросята. Споглядаючи театралізовані дійства, хочеться вигукнути, як колись Станіславський: «Не вірю!»

Нещодавно представник чинної влади на телевізійному ток-шоу гордо заявив, що наша країна соціальна, і тут же підкреслив, - але не соціалістична. Тож, може, українське «лібертаріанство» досконаліше за шведський чи швейцарський соціалізм?

А один із колишніх прем'єр-міністрів на черговому телешоу переконував аудиторію в тім, що у нас немає олігархів – є лише організатори великого бізнесу, які забезпечують роботою громадян України. Може, воно на те і ток-шоу, а не серйозна політична дискусія (майже забуте поняття), щоб нести всіляку ахінею. Хоч інколи треба заглядати і у тлумачний словник. Там є таке слово.

З політичного лексикону сучасності поступово зникають поняття совісті і честі. Метаморфоз зазнали слова демократ, патріот, герой, активіст... Як оксюморон сприймаються терміни народовладдя, справедливість, правосуддя...

Брехня так міцно вросла у всі сфери нашого буття, що викоринити її, здається, вже неможливо. Тому її намагаються закамуюфлювати під нове заморське словечко фейк, прикрити наготу фіговим листом.

Відлуння «епохальних» реформ докотилось і до української мови. Якби воскресли основоположники української літературної мови Іван Котляревський і Тарас Шевченко, мабуть, не зрозуміли б якою мовою розмовляють їхні нащадки.

Звертаючись до записних «патріотів», видатний поет-патріот сучасності з боєм пише:

Це ж із твоєї вченої принуки
Таке верзуть сучасні писарі,
Що вже не тільки дід свого онука –
Синів не розуміють матері.

Одна телевізійна передача про те як правильно озмовляти українською, називається «Лайфак українською» (чисто українське слово?). Пройдіться Хрещатиком Києві. Вивіски, оголошення, реклама – англійською мовою. Українське можна перелічити на пальцях однієї руки. Особливу запопадливість проявляють радикальні «патріоти», які вже і кирилицю пропонують замінити латиницею.

І ніяк не зупинити потяг нашого велеречивого бомонду до новомодних забугорни словечок: андеграунд, бренд, брифінг, кешбек, контент, креатив, локдаун, лузер, наратив, хіт-парад тощо. З цього приводу пригадується один випадок. Старенька сільська бабуся соромилася свого простого і не модного імені Марфа. А новонароджену онуку хотіла назвати незнайомим, але, як їй здавалося, милозвучним іменем Діарей.

Тож, як кажуть шанувальники «конкретної» лексики, фільтруй базар!

ВАЛЕРІЙ ДЕМЧЕНКО

БАЙКА

ЧИЖ І СОЛОКЕЙ

В саду зеленім навесні,
 Сховавшись в листі від людей,
 Свої рулади чарівні
 Співав і тьохкав Соловей.
 Він заливався, щебетав
 В п'тьмі ночей, сіянні днів –
 І всьому світу дарував
 Предивний свій казковий спів.
 А Чиж літав перед людьми,
 Вінцем хизуючись пір'їн,
 Махав нав'язливо крильми,

Сідав на призьбу і на тин.
 Всі усміхалися йому,
 Давали зерня і хлібець,
 Бо їм здавалося чомусь,
 Що це і є малий співець.

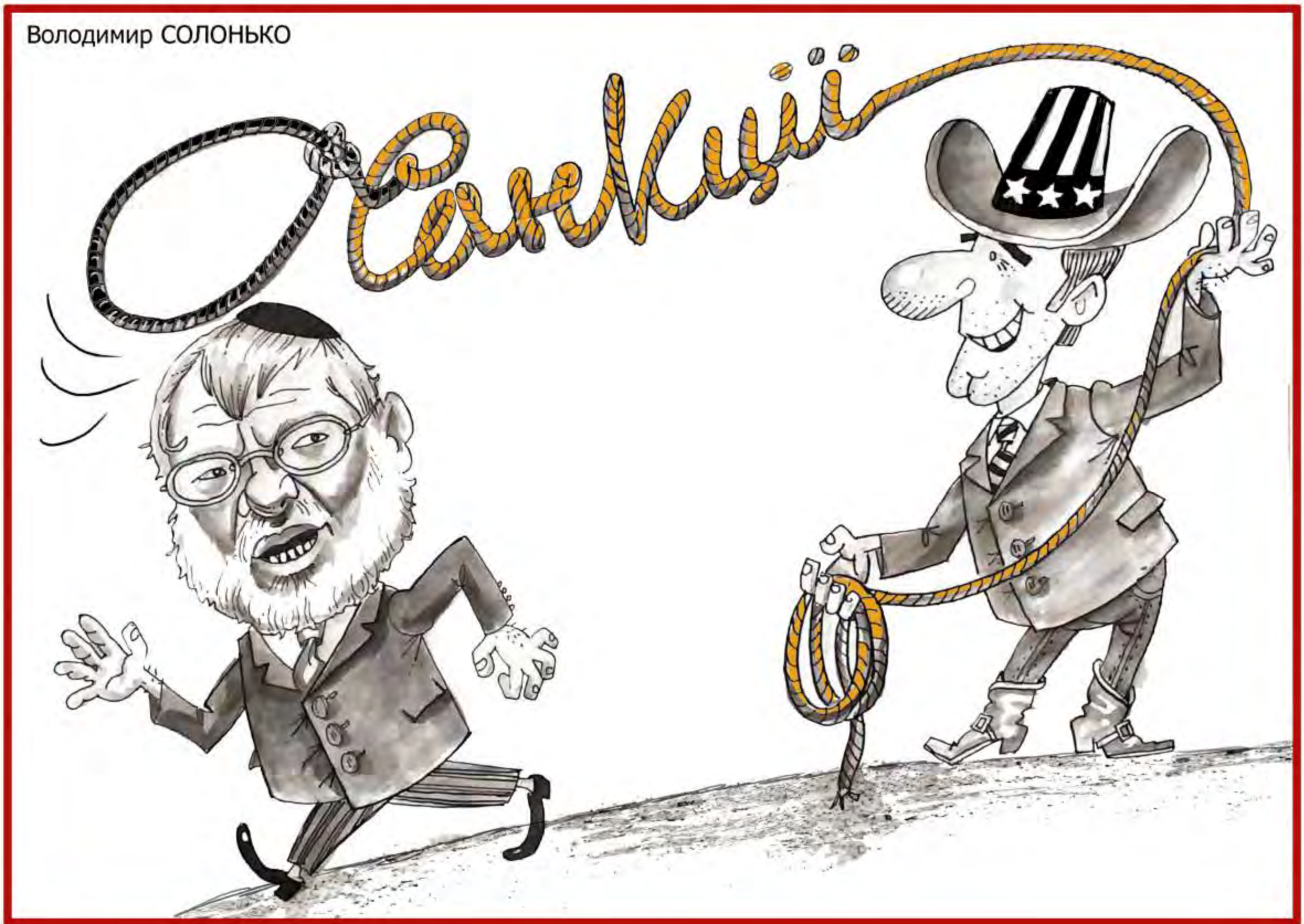
Отак було і в давні дні,
 Таке і в наш космічний час:
 Талант зневажено в тіні,
 Бездарність преться напоказ.

Гнат ГОЛКА

Микола ГУГОЛЬ

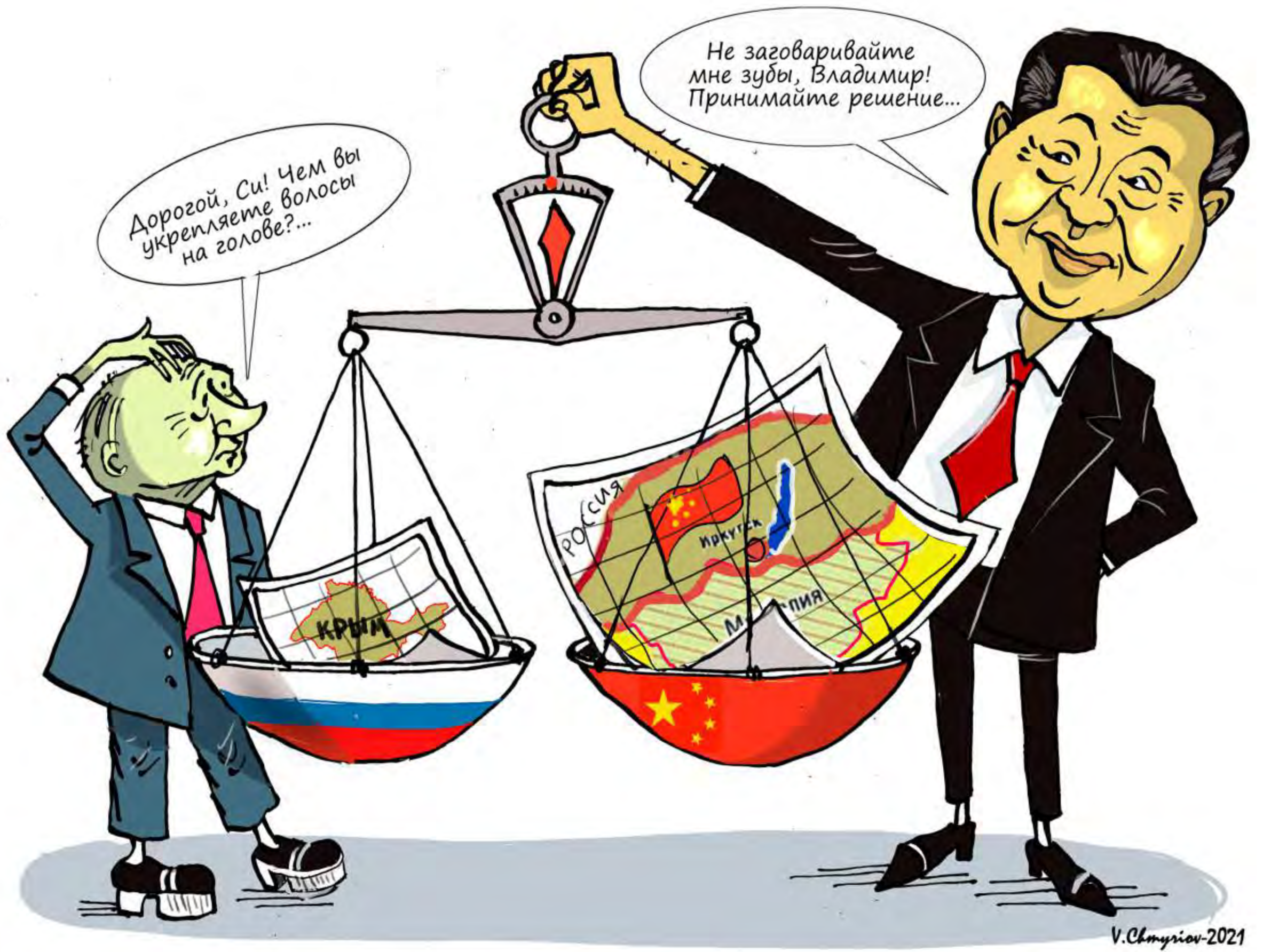

Так! А шомыбудем делать с моими санкциями? А-а??

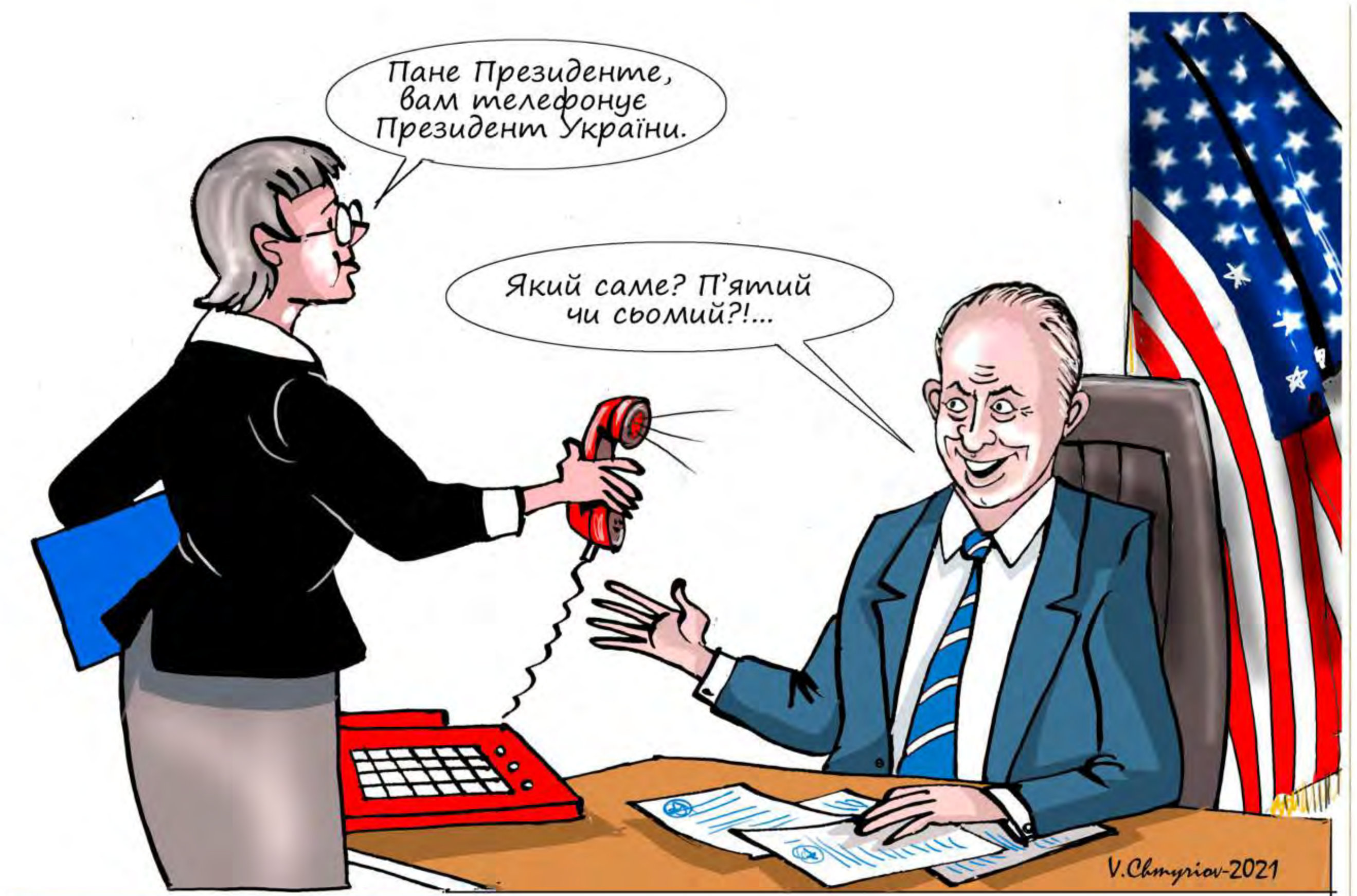
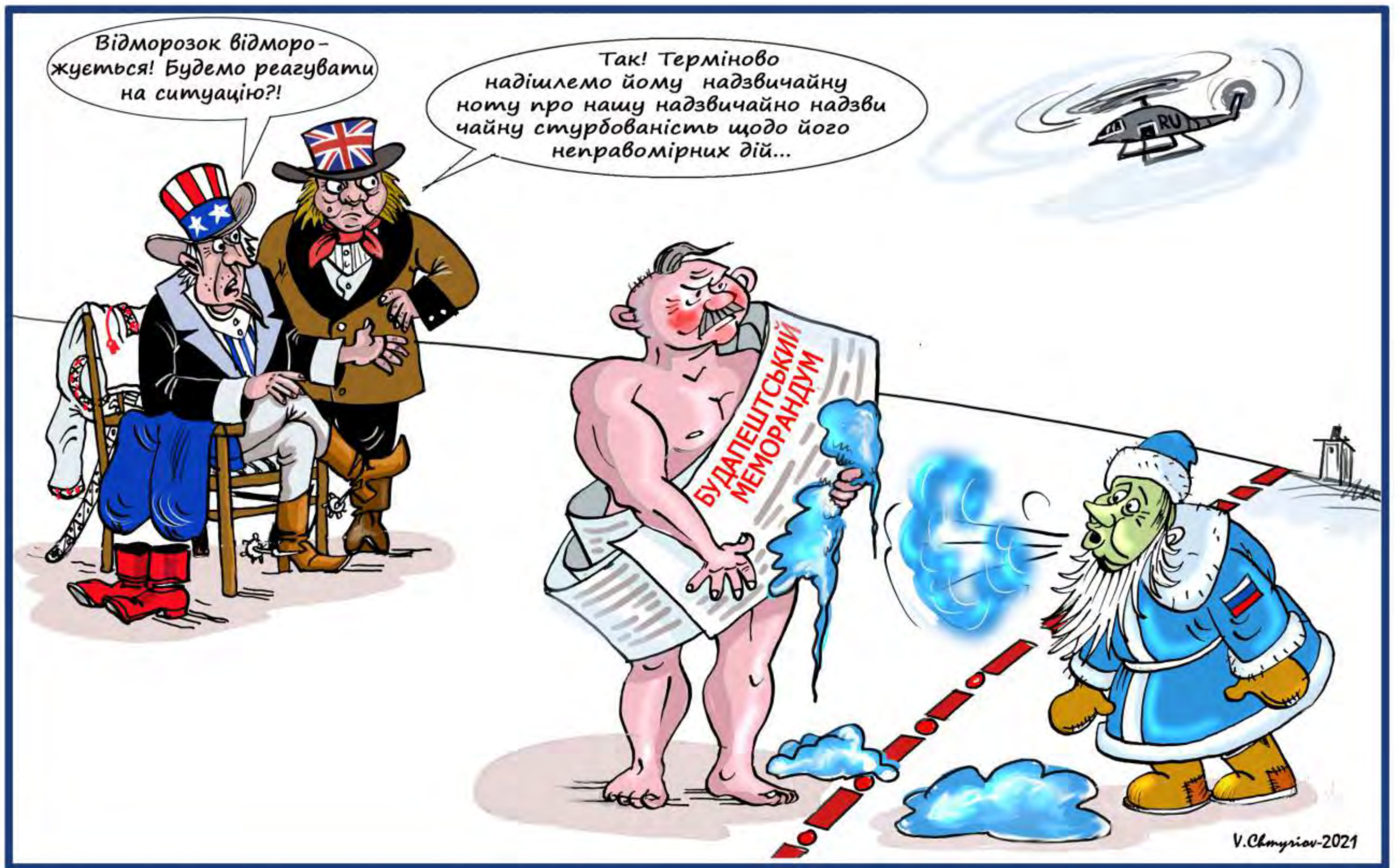

V. Chmyriov-2021

За прикладом В. Путіна влада Угорщини випасає улюблених сепаратистських коників на сусідських угіддях

КРИЛА ЛЬОХИ СИВОГО

(Психологічний етюд)

Буйночубий кранівник Льоха Сивий уподобав Надю Умницю — курсантку вищого військового училища. І уподобав не без взаємності.

А викресалась між ними та природня взаємна симпатія зненацька, як це часто-густо буває серед людей їхнього віку...

Якось перекинули Льохину будівельну бригаду на новий об'єкт — зводити черговий житловий хмарочос на кручах Дніпра. Видряпався тоді Льоха, як зараз пам'ятає, у башню свого щойно змонтованого на новому майданчику будівельного крана без будь-яких на те пересторог та очікувань. З небесної висоти кинув

для годдя молодецьким оком на закуту у камінь панораму міста — і вже готовий був перевести свій орлиний погляд на робочі важелі та пульт із приладами, як впав йому в око там, унизу, просторий, наче вертолітний майданчик, сірий клопоть асфальту, акуратно помережений білою фарбою...

Придивився уважніше... І сумнів, як рукою зняло — перед ним розпросторився звичайний військовий плац. Подібний до того, на якому він і сам не так давно відкаблучував свою строкову службу. Але тут ситуація була докорінно протилежною... Плац — хоч і був плацем! Та на ньому були — самі дівчата!..

Усі — стрункотілі, усі — у військовій формі, усі, як одна, — під барабанний дріб в один каблучок марширують та ще з чарівних очей докруг бісиками стріляють...

Принаймні так увижалося тоді Льосі... Коли він, як заморожений, дивився на той подарований йому долею “парад амазонок”, як назвав він про себе те ранкове шикуння незвичних курсантів.

...Та ось одного разу, під час свого планового сеансу пантрування за курсантським життя-буттям, метке Льохине око, озброєне для такого діла ще й придбаним в одного відставника морським біноклем, вихопило із військової шеренги миловиде дівоче лице... Та найбільше причарував на ньому Льоху кучерик шовкового смолянистого волосся, що побіля скроні грайливо вибився з-під зеленого кашкетика...

З тої рокової секунди кранівник Льоха Сивий геть втратив спокій, якщо не голову... І на всіх вітрилах “поплив” у світ солодких юнацьких мрій...

Робочий день розпочинався і закінчувався для нього тепер виключно з того військового плацу, на якому він мав за щастя двічі на день обмилувати поглядом свою обраницю... Ні про яку роботу, звісно, він уже більше не думав...

Стріла його будівельного крана переважно працювала у режимі божевільного автотопіота, з якого чиясь романтична рука поцупила плату управління... Так, замість чергового піддона з розчином стріла несла під собою будівельні блоки та цеглу, замість бетонної панелі примушувала, під лайку, приймати металеві прутки та балки, а замість клею та різних будівельних сумішей подавала — двері...

Та прийшов до тям Льоха тільки тоді, та й то тимчасово, коли на дах виконробівського “Ланоса”, що звично стояв неподалік від в'їзду до будівельного майданчика, його кран-стріла опустив контейнер із італійською сантехнікою...

Галасу тоді було зчинено на кілька прилеглих кварталів... Навіть його Надійка, з якою вони вже на той час встигли добре зазнайомитись, зі сміхом на вустах розповідала: що в них в училищі той рейвах було сприйнято за цілком неучбову повітряну тривогу...

За подібний вчинок Льосі тоді добре перепало на горіхи, доходило навіть до серйозних оргвисновків та й статті, і не тільки в трудовому кодексі. Та керівництво, зваживши на тотальний дефіцит кваліфікованих робочих рук, за якийсь час все ж відтануло і відіграло усю ситуацію згодом назад. Та й трудовий колектив своє вагоме слово докинув на захист:

— Ви що, не бачите, що Льоха наш Сивий через ту воєнну любов геть чисто на голову причмелився... Швидше б уже вони з тою сержанткою весілля зіграли... А то нашому хмарочосові більше п'яти поверхів ніколи не бачити...

...А Льоха тим часом, звиклий прискалювати навіть не на сонці своє ліве око, усе міркував та гадав про свою обраницю та про їх майбутнє спільне життя... Чим більше вони зустрічались, чим більше знайомились одне з одним, тим хитруватий на вдачу Льоха усе більше переконувався, що Надійка — то його доля навік. Ну все, ну буквально все подобалося йому у цій розумній та красивій дівчині... І те, що вчиться у престижному військовому виші, і що спеціальність у неї на сучасний день не абияка... З нею, Льоха одразу смиконув, не те що в армії, а й на громадянці ніколи не пропадеш... Оскільки комп'ютерні технології — це вам не гарматою по горобцях гупати...

А тут ще й хлопці з бригади своїми вічними розмовами про жіноцтво додали Льосі певності у його виборі:

— Да, Льохо, пощастило тобі... з курсанткою амури закрутити! Це тобі не якась там розніжена мамина фіфа з "громаданки"... Що верхню губу парафіном для краси накачає і ходить уся, як чорт, з голови до п'ят помадою, мов солідолом, намащена... А ти — знай, телепню: що вона, крім нічних клубів та ресторанів, більше нічого в житті і не бачила... Армія, брат, вона з будь-кого достойну людину зробить...

Та, власне, Льоха і сам уже все добре розумів... Що його Надійка — відмінниця, спортсменка-розрядниця, активістка і окраса всього факультету, ні в який далекий гарнізон не поїде... Місце її майбутньої служби — не менше, ніж пристолична військова частина... А звідси і всі до її професійного хисту — привілеї... Навіть якщо і поживуть вони з нею рік-другий в офіцерському гуртожитку, то — не біда! Це — все одно не по орендованих кутках, як оце він, все життя тинятися... Зрештою, за Надійчиної офіцерської платні і на власну квартиру назбирати з часом можна. Ну якщо не собі одразу, то діткам уже своїм — обов'язково...

А нащадків Льоха двійко намірявся мати. Дівчинку, щоб обов'язково на Надю була схожа, та синка — щоб неодмінно у тата пішов...

Ту Надійчину любов до дітлахів Льоха ще за першого побачення зауважив. Як пригощав свою супутницю морозивом, то вона, щедра душа, ще й двом малюкам, що позад них у черзі мило щебетали, ще й від себе по порції додала.

Ні, з Надійкою своєю Льоха точно вже в житті не загубиться. Бо в одній спільній компанії, де була душею, вона на ура продемонструвала всім свої неабиякі культурні здібності, а в іншій — ще й майстерність кравчині... Подруга по училищу, кажуть, тільки показала їй в журналі мод фасон нового плаття, а Надійка за тижень і собі, і подрузі своїй ту обнову і викроїла, і пошила... І де вона тільки ту швейну машинку в училищі знайшла?!

Словом, за рік знайомства прикипів серцем Льоха до своєї Надійки так, що готовий був, як кажуть, хоч зараз шапкою об землю та взяти із нею законний шлюб. Якби не доскіпав його до печінок один сумнів.

...Просто одного разу поїхали Льоха із Надею, що була у недільному звільненні, провідати її батьків у приміське село... Приїхали!

Все йшло, як і має за таких випадків йти... Познайомився потенційний зять ближче із майбутнім тестем та тещею, обговорили деякі деталі... А там, небавом, час та розмова вже і до столу наближається. От і загадала мати Надійці, щоб та сімейний обід швиденько зготувала...

Ну, а Надійка — було б дивно, якби враз сонною мухою тоді виявилась... Вибігла з хати на подвір'я, зловила сивого гусака на прізвисько Гришка. Та так вправно, та так безкомпромисно заломила тій свійській птиці крила, що... Що цей трагічний епізод закарбувався у Льохи Сивого навечно в пам'яті. Отоді, власне, й почали доймати його всілякі сумніви та вагання. І небезпідставно!..

Бо сімейне життя, як відомо, це не лише поцілунки під вербами та шепотіння над ставком. У ньому всілякого буває. І чвари, і непорозуміння між подружинами... От, скажімо, затримається десь Льоха з друзями-будівельничками після роботи. Кухлик пивця перекине чи ще там щось... А рука, бач, яка в Надійки — тверда, мов криця! І не визнає ніяких контраргументів!.. Словом, воєнна! Як щось не по її — особливсь панькатись не буде. У такої дружини й гелготнути не встигнеш... Крила, як тому Гришці, враз заламає... І рапорт на ім'я командира частини про насильство в сім'ї із жіночого боку навіть подати не встигнеш!..

"А яке ж чоловікові життя без крил?!" — філософськи мудрував Льоха Сивий і вирішив сватів поки що до Надійки Умниці на якийсь час притримати.

Від гріха подалі!..

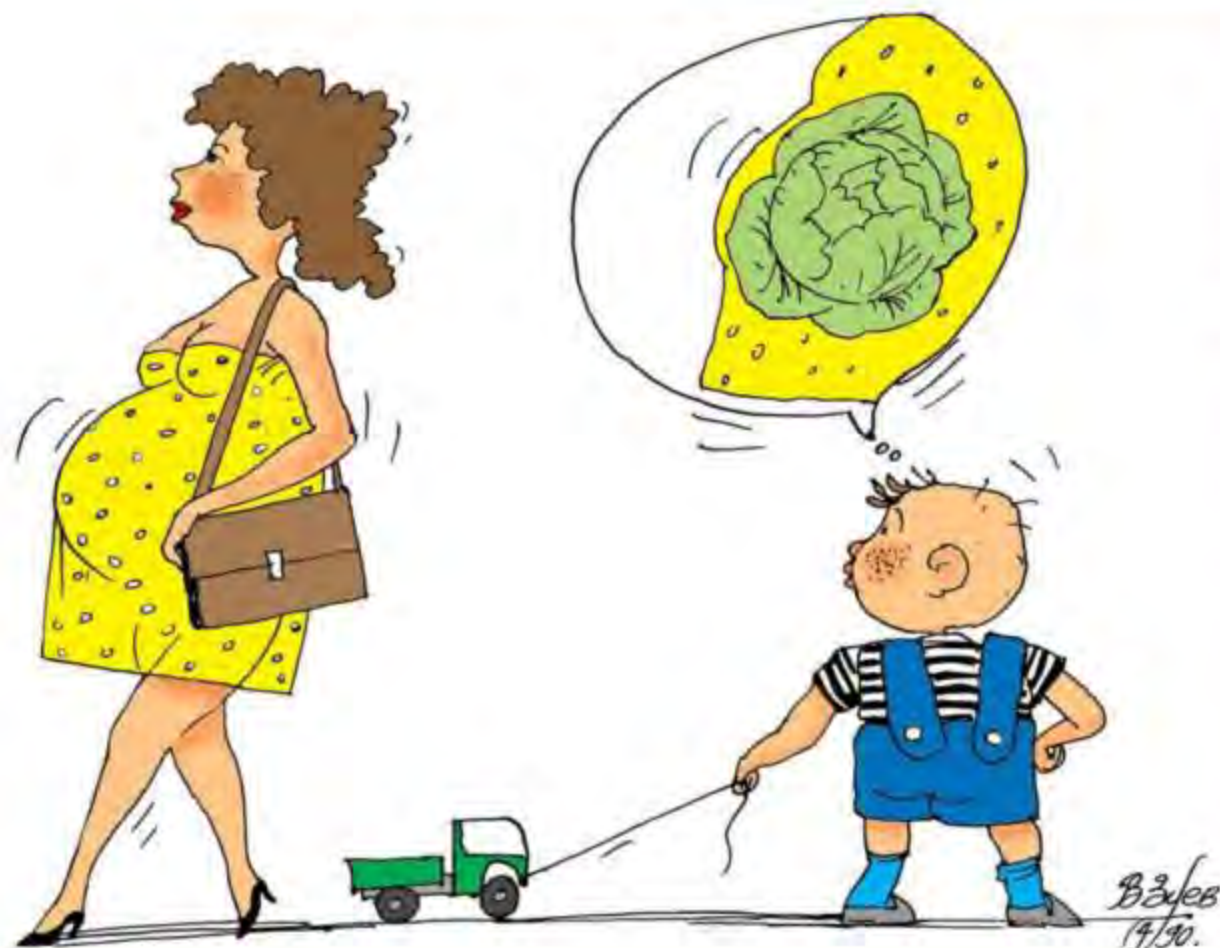

І наснитися ж таке!

Юрій БЕРЕЗА

- *Шлюб – не вирок, але його оприлюднення слухають стоячи.
- *Перша жінка – від Бога, а остання – від претенденток на майно.
- *Краще впасти перед жінкою на коліна, ніж тиждень не бачити борщу!

- *Після весілля ділили одне ліжко на двох у судах.
- *Любовні пристрасті з літами переходять у нервові.
- *Тримаючись за мимину спідницю, загубиш кохану людину!
- *Одні жінки самі виходять заміж, іншим пропонують це зробити.
- *Бачив милою дружину лише уві сні.
- *Яка у жінки мама, таке і буде з нею життя.
- *Із жінкою – складно, без неї – скучно. Тому тримаю в хаті її світлину.
- *Коли нема про що говорити, починають гризтися.

Віктор ЗУЄВ

НЕЗАБУТНІ ПОЛІТИКИ

Дмитро СКАЖЕНИК

Володимир СОЛОНЬКО

В.Гройсман

С.Лещенко

М.Саакашвілі

Олександр БРОНЗОВ, Ігор ЖЕВЕДЬ

Олександр КОНОВАВЛЕНКО

-Здається, Рак і Щука
створили коаліцію...

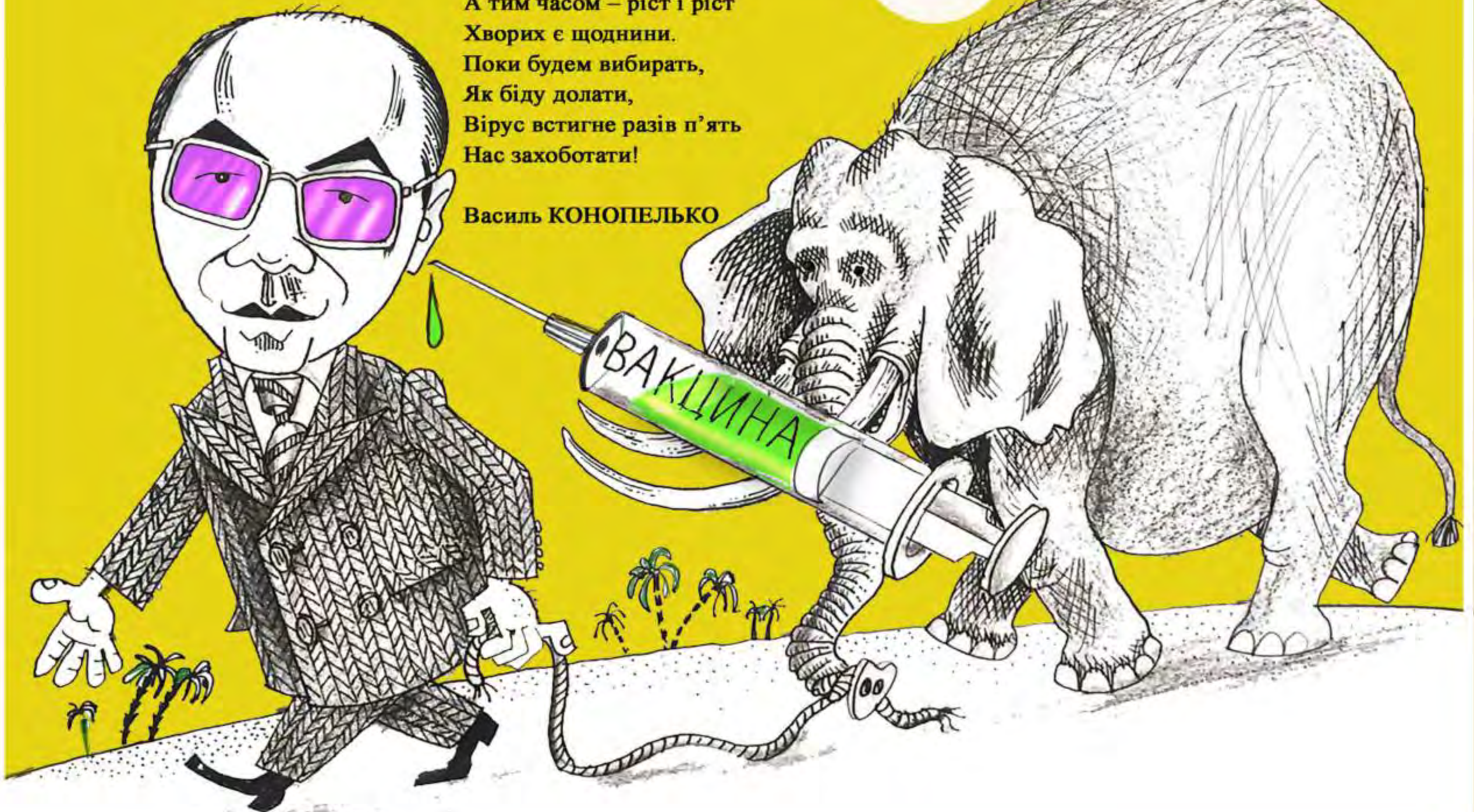

Володимир СОЛОНЬКО

ПОКИ В ПОШУКУ...

Ой подався наш міністр
В пошуках вакцини...
А тим часом – ріст і ріст
Хворих є щоднини.
Поки будем вибирать,
Як біду долати,
Вірус встигне разів п'ять
Нас захоботати!

Василь КОНОПЕЛЬКО

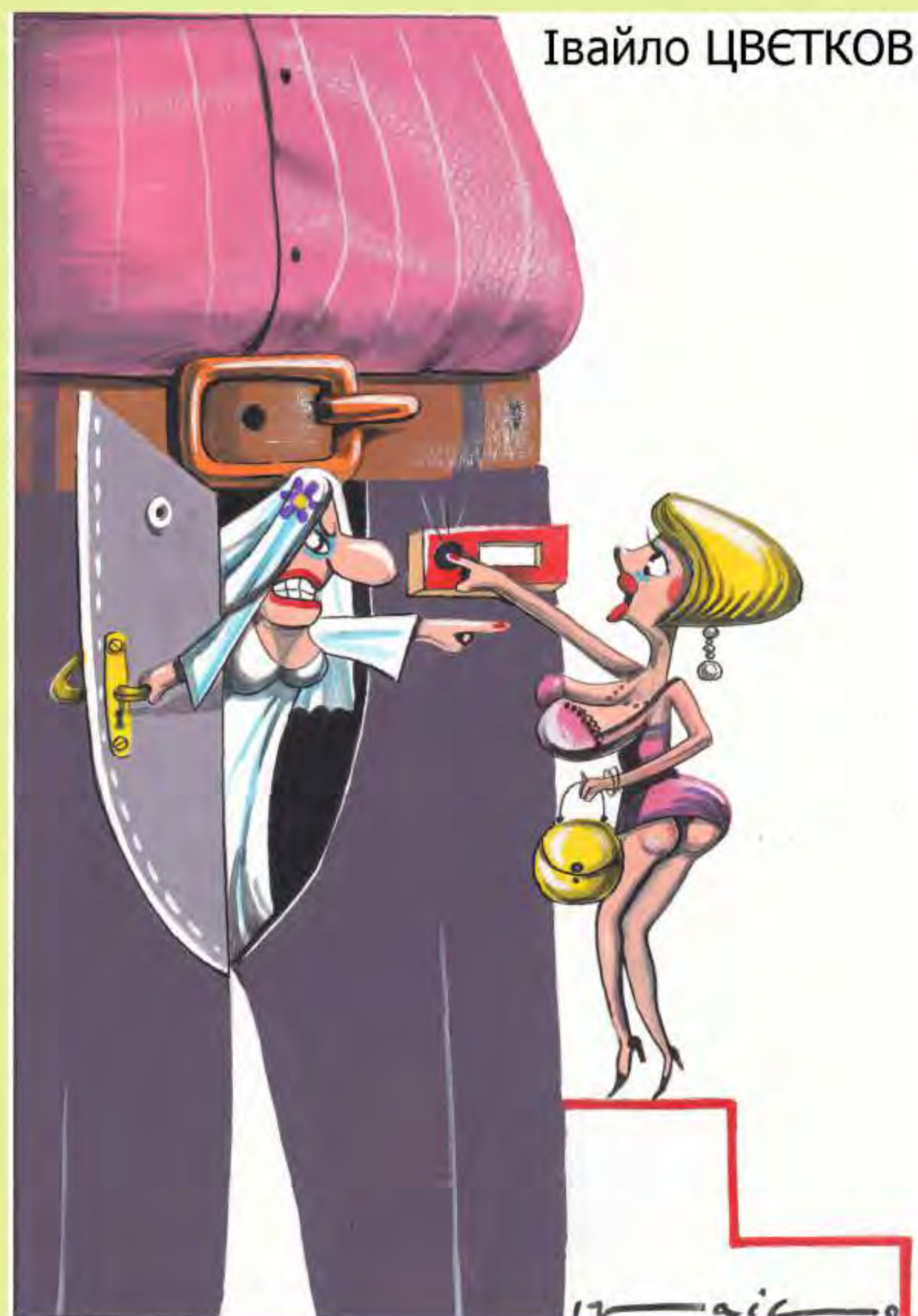

БАЛАДА ПРО МАРСІЯНКУ

У гайку між двох дубків
Юну модницю дід стрів,
Що прикраси на руках
Мала, в носі і вухах,
Й так горлала по смартфону,
Що злякала аж ворону:
—Слиш, мамань?! Але! Але!
Нада тіпа на кольє!
Загребла я чувака!
Має тачку й чердака!
Согласівсь за ноч одну,
Що я буду за жону!
Тільки сходимо у загс,
Де розпишуть хутко нас!
Ти для татонька скажи:
Хай ніскільки не дрижить!
Нафік той нам інститут!
В чувака є свій маршрут!
После свадьби вон мене
Забере з собою в турне!
Вже заказан ресторан
І гуляння складен план!
Тільки нада, щоб було
В нас до вечора бабло!..
Слухав дід, ніяковів,
Поки коник не прибрів:
—Ми з тобою чули вдвох
Цього чуда монолог.
Я не знаю, чи все ти
Зміг в мізки заволокти,
А мені одне дійшло:
З Марсу кралю занесло,
Бо так мудро розмовля,
Як, бува, моє теля!
Краля те почула враз —
І зробила реверанс:
—Не шукай, дед, дураков!
Із полескіх я крайов!
Дід бігцем перехрестивсь:
—Люди там жили колись...

Юрій БЕРЕЗА

Олександр КОНОВАЛЕНКО

**БАЙДЕН! Не ображай
вразливу ДУШУ.**

Шановні друзі, поціновувачі української сатири та гумору!

З січня поточного року «Перець» перейшов на новий рівень свого розвитку на просторах «Інтернет» і потребує Вашої подальшої моральної, якої ніколи не бракувало, та матеріальної підтримки. Якраз останньої не вистачає. Тому, всі хто має бажання допомагати Перцю матеріально, можуть стати "патронами" проекту, скориставшись сайтом <https://www.patreon.com/perets> Отримані від Вас донати (внески) будуть витрачатися на технічне утримання часопису та сайту «Перець», виплату гонорарів сатирикам та карикатуристам.

E-mail: PEPPER2021@UKR.NET

ПЕРЕЦЬ
ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА

інтернет видання української сатири та гумору

<https://www.perets.org.ua/>

Головний
редактор

Літературний
редактор

Технічний
редактор

• Валерій ЧМИРОВ • Юрій ЩЕНКО • Максим ПОПІЛЬ